

Betænkning, og hvoraf det ſes, at Ministeriet er betænkt paa, naar en Finantslov er vedtagen af begge Thing, at indgive ſin Dimiſſion. Jeg tror, at det maa paafkjonnes, at Ministeriet, naar det overhovedet mente, at der for det var nogen Anledning til at fratræde, alligevel har viſt ſig villigt til at opfætte Indgivellſen af ſin Dimiſſionsbe-gjæring, indtil en Finantslov er vedtagen. Det vilde viſtnok have været overmaade lidet heldigt, om der paa een Gang ſkulde være en ſvævende Uoverensſtemmelse mellem begge Thing, ſom mulig kunde føre til, at ingen Finantslov udkom, og en Miniſterſe. Under de Forhandlinger, ſom toge deres Begyndelse i Fællesudvalget, efter at dette Brev var modtaget, kunde der forøvrigt for Hæ-gheden af Landſthingets Medlemmer ikke være Spørgsmaal om, at det ſkulde gjøre nogen væ-ſentlig Forandring i deres Holdning, hvad enten Ministeriet blev ved Lovet eller ikke. Det maatte paa den ene Side anses for givet, at de mellem Thingene beſtaaende Differentſpunkter, i og for ſig betragtede, naar der ikke ellers maatte ſiges at være nogen bydende Nødvendighed derfor, ikke fornuſtignis burde føre til det Reſultat, at der ſkulde fremkomme en Tilſtand, under hvilken der vilde favnes en regelmæssig Finantslov. Men paa den anden Side vare vi ogſaa lige ſaa over-beviste om, at en ſaadan bydende Nødvendighed virkelig vilde være tilſtede, hvis der ikke kunde opnaas en Smødefommen, ſom klarlig viſte, at der ogſaa andetſteds var en fuld Anerkjendelse af, at Landſthingets forfatningsmæssige Rigeberettighe-ſe lige ſaa vel i de finantsielle ſom i de almindelige Lovgivningsſager maatte reſpeteres, og det ſaa-ledes, at denne Rigeberettigheſe ikke blot blev ſtaaende i ſin theoretiske Ubeſtridelighed, men at det ogſaa ſtod klart, at det var nødvendigt praktiſt at yde den Anerkjendelse. Der var da navnlig to af de forhaandenværende Dif-ferentſpunkter, med Henſyn til hvilke det maatte ſynes nødvendigt, at der til en vis Grad fandt en Smøde-kommen Sted fra det andet Things Side. Det ene af diſe Differentſpunkter var Spørgsmaalet om Uni-verſitetets finantsielle Stilling. Ganske viſt var der under de tidligere Forhandlinger mellem begge Thing gjort den Indrømmelse fra Folkethingets Side udover det Standpunkt, paa hvilket det ſørſt havde ſtillet ſig, at det havde bevilget et Tilſkud til Uni-verſitetet af Statskaſſen paa 100,000 Kroner; men det havde Landſthinget imidlertid ikke kunnet finde tilſtrekkelig. Det er nu klart, at der aldrig kunde være være Tale om i Fællesudvalget at opnaa en virkelig Udvæjning af de forſkjellige Me-ninger, ſom ligge til Grund for dette Strids-punkt. Haabet om en ſaadan Udvæjning, hvis den virkelig ſkal kunne naas, maa i alt Fald uſættes til en kommende Tid. Man maatte ſnart komme til, at det, der gjenſidig maatte kræ-ves og gjenſidig indrømmes, maatte indſkrænke ſig til, at der ikke i den Finantslov, der forelaa,

maatte indkomme Noget, der kunde være præjudi-cerende for Fremtiden, og i denne Henſeende maatte man navnlig fra Landſthingets Side ſtaa paa, at Uni-verſitetet i det kommende Aar blev ſtillet ſaa-ledes, at det ikke i dette Aar ſkulde være udfat for en meget væſentlig Forringelſe i ſin økonomiſke Status. I alt Væſentligt tror jeg ogſaa at kunne ſige, at dette er opnaaet ved, hvad man har forenet ſig om i Udvalget, hvorefter Stat-kaſſens Tilſkud forhøjes fra 100,000 Kroner til 150,000 Kroner. Det er viſt, at der ogſaa efter denne Forhielſe vil figurere en Underbalance paa Budgettet; men det er at mærke, at der paa den anden Side i Budgettet ſkaar en ekstraordinær Udgiſt, nemlig til en ny Museumsbygning, der omtrent er af en tilſvarende Størrelſe, og om hvilken det efter ſamtlige Omſtændigheder ſikkert maa ſiges, at det er det Sandsynligſte, at ogſaa denne Udgiſt for det kommende Aars Vedkom-mende kun vil komme til at ſtaa ſom figurerende paa Papiret. — Det andet Differentſpunkt af Betydning angif Lønningsſpørgsmaalet. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at det fra Landſthin-gets Side til alle Tider med den fuldeſte Fjæ har været hævdet, at det er ſærdeles uheldigt og uhenſigtsmæssigt, at der ſættes almindelige Løn-ningsbeſtemmelſer ind paa Finantsloven, og at det er af den ſørſte praktiſke Interelſe ſaavidt ſom muligt at faae alle Forhandlinger angaaende Lønningsſpørgsmaal fjernede fra Finantsloven. Det er derfor, at Landſthinget iſſor, hvormeget det og-ſaa erkjendte, at Udsomſtændighederne gjorde det nødvendigt, at der ſørgebes for et Tillæg til Em-bedsmandenes Løn, ikke vilde, at Noget derom ſkulde indſættes paa Finantsloven. Det antog, at Folkethinget, ſom ligeledes havde anerkjendt Nødvendigheden af et ſaadant Tillæg, intet vilde kunne have imod, at en Beſtemmelſe derom gaves ved en ſærlig Lov. Det viſte ſig imidlertid, at Folkethinget ikke vilde gaa ind herpaa, og Em-bedsmandene fik intet Tillæg. Saar har det igjen viſt ſig, at alle Regjeringens Beſtræbelſer for at faae Folkethinget til at forandre det Standpunkt, det nu en Gang havde indtaget, hvorefter det Tillæg, hvorom der var Spørgsmaal, ikke burde gives undtagen paa Finantsloven, vare frugtes-løſe. Regjeringen, ſom fandt, at det var nød-vendigt ikke atter at lade denne Sag falde til Jorden, men at det var uafviſeligt, at man be-ſtræbte ſig for, at de Forventninger, der fra alle Sider vare vakte om, at et ſaadant Tillæg vilde blive indrømmet, ikke igjen ſkulde blive ſuffede, anbefalede da Landſthinget ved denne Leilighed at frafalde dets Niſſe om at holde Finantsloven fri for denne Art Beſtemmelſer, og Landſthinget gif efter Miniſteriets Ubefaling ind herpaa. Regje-ringen og Landſthinget vare imidlertid enige i, at Til læget var altfor knapt tilmaalt af det andet Thing, og, naar man nu gif ind paa at behandle Sagens Realitet, fandt man, at der var al An-